

ЮГОЗАПАДЕН УНИВЕРСИТЕТ “НЕОФИТ РИЛСКИ”-
БЛАГОЕВГРАД
ФИЛОСОФСКИ ФАКУЛТЕТ
Катедра “Философски и политически науки”

КУРСОВА РАБОТА

*ПО БЛИЗКИЯТ ИЗТОК В СЪВРЕМЕННИТЕ
МЕЖДУНАРОДНИ ОТНОШЕНИЯ*

НА ТЕМА

**Създаването на Израел и раждането на израело-
арабския конфликт**

Изработил:

Проверил:

2024 г.

Въведение

Арабско-израелският конфликт има дълбоки корени и се е обострял многократно след Втората световна война. По същество той представлява комплекс от събития и взаимоотношения между държавите в Близкоизточния регион. За да се даде точна обосновка на причините за възникването му, е необходимо да се анализират събитията, започвайки от междусъвременния период на XX век, и да се разгледат събитията, довели до разгарянето на конфликта през 1967 година, както и самият конфликт.

Основната причина за арабско-израелския конфликт е противопоставянето на две групи с различно национално самосъзнание, които претендират за една и съща територия (Палестина). Тази територия е твърде малка за съвместното им съществуване, но достатъчно значима, за да предизвика шест войни. За да се разбере същността на конфликта, той трябва да се разглежда в контекста на трите основни фактора: колониализъм, ционизъм и арабски национализъм.

След Суецката криза, САЩ и СССР заемат противоположни позиции. Съветският съюз предоставя оръжие и военен персонал на редица арабски държави и финансира проекта за Асуанския язовир, конкурирайки американското военно и икономическо присъствие. Обстановката в арабския свят очертава рамките на предстоящите събития, които са значително различни от досегашните. „Традиционните партньори“ на Запада са принудени да променят външнополитическия си курс, приемайки нов антиимпериалистически характер. След като Египет и Сирия прекъсват дипломатическите си отношения с Англия и Франция, същото прави и Саудитска Арабия. Политическата популярност на египетския президент Насър нараства. В този контекст се увеличава авторитетът и влиянието на Съветския съюз в арабските страни, които го виждат като гарант за независимото си развитие. Конфронтацията между САЩ и СССР става реалност, разширявайки съдържанието на арабско-израелския конфликт и превръщайки го в блискоизточен.

1. Исторически контекст и предпоставки

❖ Палестина преди 20-ти век

Палестина има дълбока и богата история, която се простира през множество епохи и владчества. Древната история на региона е от особено значение за три основни религии - юдаизма, християнството и исляма. Евреите свързват Палестина с библейските патриарси и царе, включително цар Давид и Соломон, които създават

Йерусалим като религиозен и политически център. За християните, регионът е сцена на живота и служението на Исус Христос. Мюсюлманите почитат Палестина като свещена земя поради присъствието на Ал-Акса и Купола на скалата в Йерусалим.

По време на Средновековието, Палестина е обект на кръстоносни походи, като кръстоносните държави установяват контрол върху нея в продължение на няколко века. Въпреки това, мюсюлманските сили, водени от Саладин, успяват да възвърнат контрола през 1187 г. След това, регионът попада под управлението на различни ислямски династии, докато през 1517 г. не става част от Османската империя. Под османска власт, Палестина е сравнително мирен и стабилен регион, с разнообразно население от мюсюлмани, християни и евреи.

❖ Възходът на сионизма и еврейската имиграция

В края на 19-ти век се заражда сионисткото движение, водено от фигури като Теодор Херцел, който формулира идеята за създаване на национален дом за еврейския народ в Палестина. Сионизмът възниква като реакция на антисемитизма в Европа и стремежа на евреите към възстановяване на тяхната историческа родина. През този период започват първите вълни на еврейска имиграция в Палестина, известни като алии. Първата алия (1882-1903) и втората алия (1904-1914) са мотивирани от стремежа към изграждане на нов живот и създаване на земеделски общности.

Еврейските имигранти установяват първите си селища и започват да развиват модерно земеделие, което значително подобрява икономическото състояние на региона. Тази имиграция обаче предизвиква и напрежение с местното арабско население, което се противопоставя на увеличаването на еврейските заселници и покупката на земи.

❖ Балфурската декларация и мандатът на Великобритания

През 1917 г. британското правителство издава Балфурската декларация, която обещава подкрепа за създаване на „национален дом“ за еврейския народ в Палестина. Тази декларация е част от стратегическите цели на Великобритания по време на Първата световна война, като целта е да се привлече подкрепата на евреите по света. След войната, Лигата на нациите възлага на Великобритания мандат за управление на Палестина, с цел изпълнение на обещанията от декларацията.

По време на британския мандат (1920-1948), Палестина става сцена на нарастващо напрежение между еврейските и арабските общности. Британската администрация се опитва да балансира между обещанията си към евреите и опитите да умири арабското население, което води до периодични бунтове и насилия. През 1929 г.